

Kesälä-

jää hyvästi!

Jälleen istun tutulla paikallani edessäni vanha ystäväni, Kesälästä kotiutunut Remington. Meillä työtovereilla on ympärillämme kaikki kaupunkiasunnon mukavuudet ja me nautimme siitä, että niin on, että käden ojentamalla saamme yhteyden vaikka Roomaan, nappia painamalla saamme koko eetterin soimaan ja puhumaan (tosin vain Oulun horisontin puitteissa!), että valo syttyy sormityöllä, että ylös, alas ja sivulle liikkuva valopiste on kokonaan meidän hallinnassamme. Tämä kotoinen toimituspöytä on ihan teellisesti sijoitettu.

Maisemakin on vanha tuttu. Päivisin se on melkein yhtä kaunis kuin keskikesällä, sillä kuka voi kiistää, etteikö kullankeltainen koivikko, jonka lehvistön lomitse vilahtelee vielä tuoreenvihreä nurmi, ole yhtä runollinen kuin keskikesän nuorenvihreä puisto. Ja puiston takaa taivaalle kohoava valkea kirkontorni kuuluttaa yhtä kirkkaana niin kesä- kuin syysaamun auringon noustessa. Iltapiimeällä tornin valaistu kellotaulu ilmoittaa ajan kulun yhtä varmasti ja kotoisasti kuin seinäkello, mutta niin suurkaupunkimaisesti kuin talojen ikkunarivit tuikkivatkin yössä eivät ne korvaa näkymää, jonka syyskesäinen ilta Kesälässä tarjosi: helmivyönä tumman lahden takana vilkkuva "kultainen kaupunki", jonka sähkövalot heijastuivat valokeiloina melkein Kesälän rantaan saakka.

Niin, Kesälä, sitä kaipaen, sinne en nappia painamalla saa yhteyttä, mutta sinne saan yhteyden yhteistyössä tämän Remingtonini kanssa.

Kesälä jäi tyhjin surumielisin ikkunoin katselemaan valkeaa kuvaansa rantavedestä. Punakylkinen sauna sai luukut ikkunoihinsa ja jäi samalta kasvavan kattonsa alle hautomaan kesän lämpimiä muistoja niin kuin kontio talvipesäänsä. Vene, uskollinen ystäväni, jäi myrskyaamuna sekini saunarinteelle kyljelleen kyyhöttämään, mutta se on varma siitä, että se vielä tänä syksynäkin kelpaa kyytimieheksi.

Hiljeni lintujen laulu, häipyivät myös lasten riemuhuudot pihasta. Yksinäinen orvokki kukkii kuintin edessä, mutta krassien kukkaloisto valkoseinällä on sopusoinnussa kultamarkkaisen kotikoivun ja pihan pikkupihlajien punaisen ja pnasinisen syyspuvun kanssa.

— — —

Tänä aamuna kattoi valkoinen lumivaippa kirkon kuparisen kupoolin ja kultakoivikko on arveluttavasti harventunut . . .

"Lehti puusta variseepi,
päivä yötä pakenee,
lintu pieni syksyn tieltä
kesän maille rientelee . . ."

P a n u.